

jurisprudentie wordt regelmatig gebruik gemaakt van een dergelijke kwantitatieve benadering. Niet alleen bij besluiten van algemene strekking (bijv. ABRvS 3 oktober 2012, AB 2013/10, m.nt. H.D. Tolsma) maar ook bij beschikkingen (bijv. ABRvS 29 augustus 2012, AB 2012/363, m.nt. H.D. Tolsma). En recent in het kader van de beoordeling van de evenementenvergunning voor de Sinterklaasintocht in Amsterdam overwoog de Afdeling nog: "Voorts kan naar het oordeel van de Afdeling ook betwijfeld worden of de door de rechtbank ontvankelijk geachte eisers, [...], als belanghebbenden kunnen worden aangemerkt, nu evenmin op voorhand duidelijk is dat zij zich in voldoende mate onderscheiden van vele anderen die menen dat Zwarte Piet geen onderdeel zou mogen vormen van de Sinterklaasintocht" (ABRvS 12 november 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4117). Zou deze kwantitatieve benadering dan niet relevant zijn wanneer iemand procedeert tegen een evenementenvergunning omdat hij hinder ondervindt van geluid? De beoordeling van het persoonlijk belang verschilt enigszins per type activiteit waarvoor vergunning wordt aangevraagd. Dat de rechtbank nu wat geluid betreft aansluiting zoekt bij de omgevingsvergunning voor milieu lijkt wellicht logisch, maar sluit niet aan bij vernoemde jurisprudentie.
H.D. Tolsma

AB 2015/33

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

22 oktober 2014, nr. 201401213/1/A4
(Mrs. J.H. van Kreveld, S.F.M. Wortmann, G.M.H. Hoogvliet)
m.nt. T.N. Sanders*

Art. 5:32a, 8:81, 8:87 Awb

Gst. 2015/6
Milieurecht Totaal 2014/5918
ABkort 2014/400
NJB 2014/2023
Omgevingsvergunning in de praktijk 2015/6488
ECLI:NL:RVS:2014:3803

Voorlopige voorziening, verlengen begunstigingstermijn met terugwerkende kracht door voorzieningenrechter toch mogelijk.

De voorzitter van de Afdeling heeft in zijn uitspraak van 2 april 2012 uitdrukkelijk bepaald dat de in het besluit van 10 januari 2012 opgenomen termijn

* Advocaat bij AKD en promovendus aan de Universiteit Leiden.

voor het overleggen van een rapport overeenkomstig vergunningvoorschrift 8.1.2 wordt verlengd tot drie maanden na zijn uitspraak. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de voorzitter daarmee, overeenkomstig voormelde uitspraak van 30 september 2010, in zijn uitspraak heeft neergelegd dat de getroffen voorziening terugwerkt tot en met 1 maart 2012. Het gebruik van de term 'verlengen' impliceert dat de voorzitter in dit geval niet heeft beoogd een nieuwe begunstigingstermijn te stellen, maar heeft beoogd de door het college gestelde termijn te laten doorlopen. Weliswaar kan het bestuursorgaan een verstreken begunstigingstermijn niet verlengen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 april 2014 in zaak nr. 201306883/1/A1, maar de voorzieningenrechter kan, onder omstandigheden, door een voorlopige voorziening met terugwerkende kracht te treffen wel bewerkstelligen dat ook in de periode tussen het einde van de begunstigingstermijn en zijn uitspraak niet aan de last behoefde te worden voldaan. In zoverre komt de Afdeling terug van hetgeen is overwogen in voormelde uitspraak van 7 december 2011.

Uitspraak op het hoger beroep van appellante, te Utrecht, tegen de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 12 december 2013 in zaak nr. 13/1879 in het geding tussen:
appellante,
en
het college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Procesverloop

Bij besluit van 5 februari 2013 heeft het college van gedeputeerde staten besloten over te gaan tot invordering van dwangsommen ten bedrage van in totaal € 40.000.

Appellante heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt en het college van gedeputeerde staten verzocht in te stemmen met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter als bedoeld in artikel 7:1a, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

Het college heeft met dat verzoek ingestemd en het bezwaarschrift met toepassing van artikel 7:1a, vijfde lid, van de Awb doorgezonden naar de rechtbank.

Bij uitspraak van 12 december 2013 heeft de rechtbank het door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft appellante hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 augustus 2014, waar appellante, verte-

genwoordigd door mr. L.J. Wildeboer, advocaat te Utrecht, en het college van gedeputeerde staten, vertegenwoordigd door mr. M. Tilstra, werkzaam bij de provincie, zijn verschenen.

Overwegingen

1. Bij besluit van 19 april 2011 heeft het college van gedeputeerde staten aan appellante een vergunning als bedoeld in artikel 8.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer (oud) verleend voor een inrichting voor de productie van diervoeders aan de locaties te Utrecht.

2. Bij besluit van 10 januari 2012, voor zover thans van belang, heeft het college appellante in verband met de overtreding van vergunningvoorschrift 8.1.2 een last onder dwangsom opgelegd. Appellante is gelast de inrichting in overeenstemming te brengen met dit voorschrift door vóór 1 maart 2012 een rapport over te leggen waarin door middel van geurmetingen en berekeningen, uitgevoerd conform voorschrift 8.1.5, wordt aangetoond dat de geurremissie van drie voeders met een hoog eiwitgehalte per geproduceerde voedersoort (zoals rundveevoer en varkensvoer) aan de in voorschrift 8.1.1 opgenomen grenswaarde voldoet, indien alleen de te meten voedersoort wordt geproduceerd. De geurremissie van de uit de centrale schoorsteen naar de buitenlucht afgevoerde (gereinigde) lucht mag overeenkomstig voorschrift 8.1.1 niet meer dan 1386 MouE per uur bedragen. De meetdatum van deze geurmetingen en berekeningen, evenals de representatieve bedrijfs- c.q. productieomstandigheden, dienen vooraf met het bevoegd gezag te worden afgestemd. Aan de last is een dwangsom verbonden van € 10.000 per week waarin appellante vanaf 1 maart 2012 in overtreding blijft met betrekking tot dit voorschrift, met een maximum van € 100.000. Bij besluit van 19 juni 2012 heeft het college de opgelegde last gehandhaafd. Daartegen is geen beroep ingesteld, zodat de last onder dwangsom in rechte onaanvaardbaar is.

3. Appellante betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college zich in het bestreden besluit terecht op het standpunt heeft gesteld dat op 8 maart 2012, 15 maart 2012, 22 maart 2012 en 29 maart 2012 dwangsommen zijn verbeurd omdat de begunstigingstermijn op dat moment was verlopen en zij niet aan de last voldeed. Zij voert hiertoe aan dat zij ruim voor het einde van de begunstigingstermijn, namelijk op 17 februari 2012, een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening heeft gedaan en dat de voorzitter van de Afdeling bij uitspraak van 2 april 2012 in zaak nr. 201201940/1/A4, de in het besluit van 10 januari 2012 opgenomen termijn

voor het overleggen van een rapport heeft verlengd tot drie maanden na die uitspraak. Volgens haar moet de uitspraak van 2 april 2012 zo worden begrepen dat de begunstigingstermijn met terugwerkende kracht is verlengd tot 2 juli 2012, zodat er in de periode van 1 maart tot en met 29 maart 2012 geen dwangsommen zijn verbeurd. Een andere lezing van de uitspraak zou ertoe leiden dat het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen illusoir wordt, aldus appellante.

3.1. Het college heeft aan het besluit tot invordering ten grondslag gelegd dat de voorzitter van de Afdeling in voormelde uitspraak bij wijze van voorlopige voorziening weliswaar de begunstigingstermijn heeft verlengd met drie maanden, maar niet met terugwerkende kracht, zodat in de periode van 1 maart 2012 tot en met 29 maart 2012, waarin niet aan de last werd voldaan, dwangsommen zijn verbeurd ter hoogte van in totaal € 40.000.

3.2. De rechtbank heeft, onder verwijzing naar de uitspraak van de voorzitter van de Afdeling van 30 september 2010 in zaak nr. 201008330/1/M2, overwogen dat een getroffen voorlopige voorziening, gezien het karakter van een dergelijke ordemaatregel, slechts terugwerkt voor zover dit uitdrukkelijk in de uitspraak is neergelegd. Volgens de rechtbank heeft de voorzitter in voormelde uitspraak van 2 april 2012 niet bepaald dat de begunstigingstermijn met terugwerkende kracht wordt verlengd. Dit is volgens haar in lijn met de uitspraak van de Afdeling van 7 december 2011 in zaak nr. 201105286/1/H1 (www.raadvanstate.nl), waarin is overwogen dat een verstreken begunstigingstermijn niet kan worden verlengd.

3.3. De voorzitter van de Afdeling heeft in zijn uitspraak van 2 april 2012 uitdrukkelijk bepaald dat de in het besluit van 10 januari 2012 opgenomen termijn voor het overleggen van een rapport overeenkomstig vergunningvoorschrift 8.1.2 wordt verlengd tot drie maanden na zijn uitspraak. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de voorzitter daarmee, overeenkomstig voormelde uitspraak van 30 september 2010, in zijn uitspraak heeft neergelegd dat de getroffen voorziening terugwerkt tot en met 1 maart 2012. Het gebruik van de term 'verlengen' impliceert dat de voorzitter in dit geval niet heeft beoogd een nieuwe begunstigingstermijn te stellen, maar heeft beoogd de door het college gestelde termijn te laten doorlopen. Weliswaar kan het bestuursorgaan een verstreken begunstigingstermijn niet verlengen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 april 2014 in zaak nr. 201306883/1/A1, maar de voorzieningenrechter kan, onder omstandigheden, door een voorlopige voorziening met terugwerkende kracht te

treffen wel bewerkstelligen dat ook in de periode tussen het einde van de begunstigingstermijn en zijn uitspraak niet aan de last behoefde te worden voldaan. In zoverre komt de Afdeling terug van hetgeen is overwogen in voormelde uitspraak van 7 december 2011.

3.4. Gelet op het vorenstaande is de termijn voor het overleggen van een rapport overeenkomstig vergunningvoorschrift 8.1.2 niet op 1 maart 2012 verlopen, maar eerst op 2 juli 2012. Appellante heeft in de periode 1 maart tot en met 29 maart 2012, waarin zij nog geen rapport had overgelegd, derhalve geen dwangsommen verbeurd.

Het betoeg slaagt.

4. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige daartegen is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 5 februari 2013 alsnog gegrond verklaren. Dit besluit komt, gelet op het hiervoor overwogene, voor vernietiging in aanmerking.

5. Het college dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 12 december 2013 in zaak nr. 13/1879;
- III. verklaart het bij de rechtbank door de appellante ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van het college van gedeputeerde staten van Utrecht van 5 februari 2013, kenmerk 80DCC9B1;
- V. veroordeelt het college van gedeputeerde staten van Utrecht tot vergoeding van bij de appellante in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1948 (zegge: negentienhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VI. gelast dat het college van gedeputeerde staten van Utrecht aan de appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 796 (zegge: zevenhonderdzesennegentig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Noot

1. De Afdeling probeert in deze uitspraak een mijneveld te ruimen, maar slaagt daar niet in. Het mijneveld bestaat in dit geval uit de eerdere uitspraken van de Afdeling omtrent (de werking van) een schorsing of verlenging van de begunstigingstermijn door de voorzieningenrechter. In het bijzonder betreft het twee eerdere uitspraken. In de eerste uitspraak (ABRvS 7 december 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BU7090, *JB* 2012/27, m.nt. A.M.M. Bots) bepaalt de Afdeling dat een reeds verstreken begunstigingstermijn niet kan worden verlengd door de voorzieningenrechter. In de tweede uitspraak (Vz. ABRvS 30 september 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BN9529) bepaalt de voorzitter van de Afdeling dat een voorlopige voorziening slechts met terugwerkende kracht kan worden getroffen indien dit *'uitdrukkelijk in de uitspraak is neergelegd'*. In de voorlopige voorziening die het onderwerp van discussie is in deze uitspraak (Vz. ABRvS 2 april 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW1538) lijkt de voorzitter van de Afdeling echter een reeds verstreken begunstigingstermijn met terugwerkende kracht te verlengen zonder dit uitdrukkelijk in de uitspraak neer te leggen. Dat zou gelet op de eerdere jurisprudentie niet mogelijk moeten zijn. Nu toepassing van deze jurisprudentie in dit geval tot een onredelijke uitkomst zou leiden (lees: appellante zou als gevolg van een fout van de voorzitter op een – figuurlijke – mijn treden) ziet de Afdeling zich genooddaakt om appellante een helpende hand te geven bij het navigeren van het veld.

2. Wat was er in deze casus aan de hand? De begunstigingstermijn van de last onder dwangsom die aan de overtreder is opgelegd verstrijkt op 1 maart 2012. Op 22 februari 2012 wordt er een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzitter van de Afdeling. Op 2 april 2012 volgt de uitspraak van de voorzitter. Daarin bepaalt de voorzitter in het dictum onder meer: *'Il. treft de voorlopige voorziening dat de in het besluit [...] opgenomen [begunstigings]termijn wordt verlengd tot drie maanden na deze uitspraak'*. Verweerder vordert echter alsnog de dwangsommen in die tussen 1 maart 2012 en 2 april 2012 zouden zijn verbeurd door de overtreder. Immers – zo redeneert verweerder – de getroffen voorziening bepaalt niet expliciet dat deze terugwerkende kracht heeft dus trad deze pas in werking op 2 april 2012. In beroep volgt de rechtbank de redenering van verweerder, wijst op de eerdere uitspraken van de Afdeling en oordeelt dat de in de tussentijd verbeurde dwangsommen gewoon verschuldigd zijn. In hoger beroep bemerkt de Afdeling dat er iets mis is gegaan – dit was duidelijk niet de bedoeling van de voorzitter – en

overweegt dat: “[a]nders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de voorzitter [met het dictum], overeenkomstig voormelde uitspraak van 30 september 2010, in zijn uitspraak heeft neergelegd dat de getroffen voorziening terugwerkt tot en met 1 maart 2012. Het gebruik van de term ‘verlengen’ impliceert dat de voorzitter in dit geval niet heeft beoogd een nieuwe begunstigingstermijn te stellen, maar heeft beoogd de door het college gestelde termijn te laten doorlopen. [D]e voorzieningenrechter kan [derhalve], onder omstandigheden, door een voorlopige voorziening met terugwerkende kracht te treffen [...] bewerkstelligen dat ook in de periode tussen het einde van de begunstigingstermijn en zijn uitspraak niet aan de last behoefde te worden voldaan. In zoverre komt de Afdeling terug van hetgeen is overwogen in voormelde uitspraak van 7 december 2011.” Met dit oordeel voorkomt de Afdeling dat de overtreders het slachtoffer wordt van een fout van de voorzitter bij het redigeren van het dictum van de voorziening. Wel valt er op het oordeel het een en ander af te dingen.

3. In de uitspraak van 30 september 2010 overweegt de Afdeling dat “[e]en getroffen voorlopige voorziening [...], gezien het karakter van een dergelijke ordemaatregel, slechts terugwerkt] voor zover dit uitdrukkelijk in de uitspraak is neergelegd.” Daaruit lijkt te volgen dat in de uitspraak expliciet moet worden neergelegd dat de getroffen ordemaatregel terugwerkende kracht heeft. De Afdeling oordeelt echter dat de voorzitter met het dictum van 2 april 2012 “[overeenkomstig voormelde uitspraak van 30 september 2010] uitdrukkelijk heeft bepaald dat de in het besluit van 10 januari 2012 opgenomen termijn voor het overleggen van een rapport overeenkomstig vergunningvoorschrift 8.1.2 wordt verlengd tot drie maanden na zijn uitspraak”. Dat de voorzitter uitdrukkelijk heeft bepaald dat de begunstigingstermijn wordt verlengd lijkt mij duidelijk, maar dat uitdrukkelijk is bepaald dat de uitspraak terugwerkende kracht heeft vind ik een stuk minder evident — het staat er namelijk niet. Uit het oordeel volgt echter dat de Afdeling met ‘uitdrukkelijk in de uitspraak neerleggen van de terugwerkende kracht’ ook bedoelt het geval dat de uitdrukkelijk neergelegde ordemaatregel impliciet terugwerkende kracht toekomt. Maar wordt het uitdrukkelijksheidsvereiste daarmee niet gewoon een dode letter? Dat hoop ik niet. Terugwerkende kracht heeft namelijk ingrijpende gevolgen (onder meer voor een eventuele derdebelanghebbende). Uit het feit dat de Afdeling het echter doet voorkomen alsof de hier geannoteerde uitspraak volkomen in lijn is met het uitdrukkelijksheidsvereiste (waar men toch op zijn minst vraagtekens bij kan zetten) vermoed ik echter dat de Afdeling het uitdrukkelijksheidsvereiste niet heeft willen verlaten, maar

toch in dit geval wilde bewerkstelligen dat de overtreders zou worden gevrijwaard van de invordering (hetgeen mij ook de meest redelijke uitkomst lijkt in dit geval). Ik denk daarom dat deze uitspraak een eenmalige exercitie is en dat overkort wordt vereist dat terugwerkende kracht uitdrukkelijk in de uitspraak wordt opgenomen, maar ik durf mijn hand daarvoor niet in het vuur te steken. De rechtspraak van de Afdeling op dit vlak is namelijk schering en inslag. Zo was er in den beginne de uitspraak van de voorzitter van de Afdeling van 10 augustus 2001 (AB 2002/93, m.nt. F.C.M.A. Michiels), waarin de voorzitter oordeelde dat een schorsing van de begunstigingstermijn impliciet terugwerkende kracht heeft. Daarna volgde het oordeel van 30 september 2010, dat een schorsing van de begunstigingstermijn toch geen impliciete terugwerkende kracht kan hebben. Vervolgens oordeelt de Afdeling in de uitspraak van 7 december 2011 dat een verlenging van de begunstigingstermijn ook geen impliciete terugwerkende kracht kan hebben. En nu volgt deze uitspraak: dat impliciete terugwerkende kracht toch wel mogelijk is bij verlenging van de begunstigingstermijn ‘onder omstandigheden’. Volgt u het nog? Met de hier geannoteerde uitspraak heeft de Afdeling dus helaas niet het spreekwoordelijke mijnenveld geruimd, maar slechts een bordje bij het mijnenveld geplaatst met daarop de waarschuwing ‘mijnenveld: bij het betreden van dit veld bent u overgeleverd aan de grillen van de staatsraden’. Ik kan mij daarom vinden in de suggestie van Michiels in zijn noot bij AB 2002/93 dat, om de onduidelijkheid weg te nemen, in de Awb zou moeten worden bepaald of schorsing (en/of verlenging) van de begunstigingstermijn terugwerkende kracht heeft (zie in gelijke zin: A.B. Blomberg, G.T.J.M. Jurgens en F.C.M.A. Michiels in ‘Handhaving van milieurecht onder de vierde tranche Awb’, Den Haag: ministerie VROM 2001, publicatieroom milieubeheer 2001/11, p. 27-29).

4. Dan het oordeel van de Afdeling voor wat betreft de mogelijkheid om een verstreken begunstigingstermijn tóch te verlengen. In de uitspraak van 7 december 2011 bepaalt de Afdeling: “Een verstreken begunstigingstermijn kan niet worden verlengd. Gelet daarop komt de door de voorzieningenrechter getroffen voorlopige voorziening [inhoudende verlenging van de begunstigingstermijn] voor vernietiging in aanmerking.” Nu meent de Afdeling (in een zeer goed vergelijkbaar geval) dat: ‘de voorzieningenrechter kan [...] door een voorlopige voorziening met terugwerkende kracht te treffen [...] bewerkstelligen dat ook in de periode tussen het einde van de begunstigingstermijn en zijn uitspraak niet aan de last behoefde te worden voldaan’. Daarmee wordt rechtsomkeert gemaakt

door de Afdeling. Eerst kon het niet, nu kan het wel. Waarom nu opeens wel? Mij is het niet duidelijk, maar het enige waarneembare verschil in de casuïstiek is dat in de uitspraak van 7 december 2011 de voorziening door een lagere rechter is getroffen en in de hier geannoteerde uitspraak de voorzitter van de Afdeling de voorziening heeft getroffen. Zou de Afdeling ook zo van koers zijn gewijzigd als de voorziening in kwestie niet door de voorzitter van de Afdeling zou zijn getroffen, maar door de voorzieningenrechter van een rechtbank? Interessant is voorts dat de Afdeling van oordeel lijkt te blijven dat een bestuursorgaan een verstreken begunstigingstermijn niet met terugwerkende kracht kan verlengen (de Afdeling verwijst ook in deze uitspraak immers naar de lijn in ABRvS 16 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1340). Dit onderscheid lijkt het gevolg te zijn van het feit dat er bij handhaving vaak ook belangen van derden in het spel zijn. Vanwege deze belangen is het niet acceptabel dat bestuursorganen de mogelijkheid krijgen om met terugwerkende kracht begunstigingstermijnen aan te passen. Dat zou namelijk de rechtszekerheid van derden ingrijpend aantasten. Het lijkt mij dan ook een goede zaak om de mogelijkheid om begunstigingstermijnen met terugwerkende kracht te verlengen voor te behouden aan de bestuursrechter.

5. Wat kan de praktijk nu van deze uitspraak leren? Uit het voorgaande volgt volgens mij dat overtreders goed zullen moeten nadenken over wat zij precies van de voorzitter of voorzieningenrechter wensen bij een verzoek om een voorlopige voorziening strekkende tot de schorsing of verlenging van een begunstigingstermijn. Als de conclusie is dat terugwerkende kracht van een te treffen voorziening wenselijk wordt geacht, dan lijkt het mij nuttig dat de verzoeker verzoekt dat dit uitdrukkelijk (lees: letterlijk) in de uitspraak wordt neergelegd om iedere twijfel te voorkomen.

T.N. Sanders

AB 2015/34

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

20 augustus 2014, nr. 201011889/1/V2
(Mrs. H.G. Lubberdink, H.G. Sevenster, N. Verheij)
m.nt. P. Boeles

Art. 21 lid 1 VWEU; art. 6, 7, 16 Richtlijn 2004/38/EG

NJB 2014/1584

* Emeritus hoogleraar immigratierecht Universiteit Leiden.

ECLI:NL:RVS:2014:3184

De Unieburger heeft niet drie maanden aaneengesloten samen met haar derdelanderpartner in België verbleven. Daarom voldoet haar partner niet aan de vereisten waaronder hem in Nederland een afgeleid verblijfsrecht toekomt.

Uit het arrest van het Hof van Justitie EU van 12 maart 2014, C-456/12, O. en B., ECLI:EU:C:2014:135 (NJ 2014/367), leidt de Afdeling af dat een verblijf van een burger van de Unie en zijn familielid, zijnde een onderdaan van een derde land, van minder dan drie maanden in een gastlidstaat in geen geval voldoende is voor dit familielid om bij terugkeer naar de lidstaat waarvan deze burger van de Unie de nationaliteit bezit, aanspraak te kunnen maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 21, eerste lid, van het VWEU. Indien het familielid van de burger van de Unie aannemelijk heeft gemaakt dat hij in die hoedanigheid samen met de burger van de Unie langer dan drie maanden in een gastlidstaat heeft verbleven en daar een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig, heeft hij in beginsel bij terugkeer naar de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit, een afgeleid verblijfsrecht (zie punt 53). Uit punt 59 van het arrest leidt de Afdeling voorts af dat is vereist dat de burger van de Unie en het desbetreffende familielid een aaneengesloten periode in een gastlidstaat hebben verbleven, nu het Hof heeft overwogen dat bij verschillende verblijven van korte duur, zelfs samen genomen, niet is voldaan aan de vereisten voor een afgeleid verblijfsrecht in vorenbedoelde zin. In hoger beroep is onbestreden dat de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat referente in de periode van januari 2006 tot en met april 2007 in de weekenden samen met hem in België heeft verbleven. Referente heeft aldus verschillende verblijven van korte duur gehad en daarmee niet drie maanden aaneengesloten samen met de vreemdeling in België verbleven. Reeds hierom voldoet de vreemdeling niet aan de vereisten waaronder hem in Nederland een afgeleid verblijfsrecht toekomt en heeft de staatssecretaris terecht geweigerd een document als bedoeld in artikel 9 van de Vw 2000 af te geven.

Het Hof heeft in punt 60 van het arrest overwogen dat het Unierecht de autoriteiten van de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit, niet verplicht om aan de derdelander die familielid van die burger is, een afgeleid verblijfsrecht te verlenen louter omdat deze persoon in het gastland beschikte over een geldige verblijfskaart, omdat deze kaart declaratoir van aard is en geen rechten verleent. Hieruit volgt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling erop mocht vertrouwen dat met het verkrijgen van de